

vi have paa den anden Side ikke set tilstrækkelig Grund til at deltage i et Forbehold, som vi fandt fulgte af sig selv." Altsaa Forbeholdet er med, det er hele Thingets Forbehold, og ikke alene Flertallets. Hvis det kun var Flertallets, saa veed jeg nok, hvorledes den ærede Regjering betragter noget Saadant. Nei, det er hele Thingets Forbehold, og dette Forbehold gaar ud paa, at Nybygninger for Flaaden kun maa ske med Rigsdagens Samtykke (Afbyrdelse). Det er det, der er Pointen af Forbeholdet, og ikke, at det skal bestemmes ved Finantslovene, om det skal ske i det Aar og det Aar og om den og den Type skal bygges; thi Finantslovene ere for den ærede Regjering blevne et saa flydende Begreb, at man ikke veed, hvad det vil sige. Nei, dersom man kun havde sagt Finantsloven, vilde den høie Regjering gennem Marineministeren have erklæret, at de provisoriske Budgetter ogsaa vare Finantslove. Heldigvis har imidlertid den ærede Ordfører været smukt koncis i sine Udtryk, og ligesom Flertallet har brugt Udtrykket: Det var Lovgivningsmagten, det var Bevillingsmyndigheden, har han været, vil jeg sige, endnu heldigere, idet han udtrykkelig har sagt, at det var Rigsdagen, det kom an paa, og dertil havde den høitærede Minister Intet at sige; han gik ind paa den Betingelse og tog Loven med denne Paragraf, den udtrykkelige Reservation: Hævdelsen af Rigsdagens Ret, og jeg vil sige, at dersom den ærede Minister ikke havde gjort det, havde han ikke faaet Loven, det er utvivlsomt. Dersom man ikke fra alle Sider havde været enig om, at Materiellet ikke kunde bygges og tilveiebringes uden Rigsdagens altsaa ogsaa Folkethingets Samtykke, var denne Lov ikke bleven til. Det var altsaa en Afkord, Overenskomst mellem Regjeringen tør jeg nok sige, for jeg tror ikke, at den ærede Minister der handlede paa egen Haand, men med sine Kollegers Bisfald og Samtykke — altsaa en Overenskomst mellem Regjeringen og Thinget om, at Ministeren fik denne Lov, men til Gjengjæld gik ind paa, bandt sig til den Betingelse, der var stillet op fra Ordførers Side nemlig, at Rigsdagens Samtykke var uundgaaelig nødvendigt til Nybygninger for Flaaden. Hvorledes har den ærede Minister siden den Tid holdt denne Betingelse? Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg tror ikke, der er nogen, som er i Tvivl om, at han ikke har opfyldt de Forpligtelser, som Ministeren dengang er gaaet ind paa, og til Gjengjæld for hvilke han har faaet Loven. I de senere Aar, efter 1885 navnlig, er der taget betydelige

Summer ud ikke blot under de ordinære og ikke blot langt, langt flere, end Rigsdagen havde bevilget men endog tvertimod dette Things Negtelse. Jeg tror ikke, det kan nytte Noget at ville prøve et Forsvar overfor dette. Jeg bryder mig ikke om at holde paa det stærke Ord: Tro og Love, thi jeg bruger nødvendigvis stærkere Ord end nødvendigt, men jeg tror, den ærede Minister vil indrømme mig, at hvad Regjeringen dengang forpligtede sig til eller bandt sig til, og hvorfor den opnaaede Loven, det har den ikke holdt. Den har faaet sin Lov, men har ikke holdt sine Løfter. Vi have fra vor Side gjort det Modsatte. Vi bandt os ogsaa gennem Tilslutning til en Erklæring fra Ministeren til aarlig at bevilge 800,000 Kr. til Udrustning eller finde os i Udrustninger, som kostede 800,000 Kr. Disse 800,000 Kr. ere aarlig blevne bevilgede her uden nogen Modstand fra dette Things Side i Henhold til Aftalerne dengang. Det var fra Ministerens Side erklæret: Udrustningen koster saa og saa meget, og vi have derfor stadig sat den Sum paa Finantsloven; der er aldrig gjort Sansselighed i saa Henseende. Dette er den Maade, hvorpaa Thinget har holdt sine Løfter. Det Andet var den Maade, hvorpaa Regjeringen har holdt sine Løfter. Naar Forholdet er saaledes, vil Ministeren ogsaa forstaa, at der ingen Mulighed er for at føre en virkelig frugtbar Forhandling i dette Dieblit; thi bestandig at gjentage sine Løfter og handle imder Forudsætning af, at de holdes og dog Aar efter Aar se, hvorlidet man bryder sig om dem fra den høie Regjerings Side, gjør efterhaanden Forhandlingerne paa de Omraader, hvorom det dreier sig, umulige. Det bliver da ogsaa her igjen fra vor Side et Tilbud, vi staa ved, ligesom Oppositionen har fastholdt de Tilbud, den har gjort i de senere Aar — det vil Ingen negte — og fremdeles agter at fastholde, men Indrømmelser ud over disse Tilbud kunne selvfølgelig ikke gjøres, medmindre man faar Sikkerhed for, at der indræder en ny Maade at forhandle paa fra den høie Regjerings Side og en Erkjendelse af, at hvad den har lovet dette Thing, er den forpligtet til at staa ved uden Hensyn til mulig politiske Forandringer og Grunde, der kunde gøre det ønskeligt at fravige den. Paa dette Punkt nemlig, med Hensyn til de Nybygninger som have fundet Sted paa § 26 i de senere Aar, har den høie Regjering ikke holdt, hvad den har lovet. Det er ikke blot Brud paa Grundloven, der foreligger ved provisoriske Foranstaltninger osv., nei, det er Brud paa givne Løfter